

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/322/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114211360
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6114211360.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci navrhovateľa Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom 829 48 Bratislava, Bajkalská 30, IČO: 31 335 004, proti odporkyňi 1/ W. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX M. G., B. XXX, štátnej občianke Slovenskej republiky, odporkyňi 2/ S. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX Z. Z., O. X. XX, štátnej občianke Slovenskej republiky a odporcovi 3/ J. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX Z. Z., O. X. XX, štátnemu občanovi Slovenskej republiky, odporcom 2/ a 3/ zastúpených JUDr. Katarínou Barinovou, advokátkou, Advokátska kancelária Banská Bystrica, Rudlovska cesta 47, o zaplatenie 20 163,23 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa a odporcov 2/ a 3/ proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 12C/7/2014-111 zo dňa 14. 10. 2014,

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na zaplatenie úrokov vo výške 6,59 % zo sumy 19 737,22eEur od 01. 05. 2014, p o t v r d z u j e , vo zvyšku rozsudok okresného súdu z r u š u j e a v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcom 1/ až 3/ povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 20 163,23 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 19 737,22 eura od 01. 05. 2014 do zaplatenia a nahradiť trovy konania vo výške 1 209,50 eura za zaplatený súdny poplatok, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 250,00 eur mesačne, splatných vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca počnúc mesiacom december 2014, s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zrochnosť celého plnenia. V prevyšujúcej časti okresný súd návrh zamietol. Okresný súd tak rozhodol o návrhu navrhovateľa, ktorý odôvodnil tým, že na základe zmluvy o stavebnom sporení č. 2785705105 bola s odporcami 1/ až 3/ uzatvorená zmluva o mimoriadnom medziúvere č. 2785705906 a stavebnom - spotrebiteľskom úvere č. 2785705105 zo dňa 07. 09. 2011, na základe ktorej poskytol navrhovateľ odporkyňi 1/ mimoriadny medziúver vo výške 20 000,00 eur. Odporcovia 2/ a 3/ prevzali na seba ručením povinnosť uspokojiť pohľadávku, ak ju neuspokojí odporkyňa 1/. Odporkyňa 1/ porušila zmluvne dohodnuté podmienky, medziúver prestala riadne a včas splácať. Listom zo dňa 07. 10. 2013 navrhovateľ odstúpil od úverovej zmluvy a vyzval odporkyňu 1/, aby v 7 dňovej lehote vrátila zostatok úveru. Odstúpenie od zmluvy prevzala odporkyňa 18. 10. 2013 a odporcovia 2/ a 3/ dňa 17. 10. 2013. Ku dňu dátumu účinnosti odstúpenia predstavovala dlžná suma 20 163,23 eura, z toho nezaplatené úroky a poplatky do účinnosti odstúpenia 39,60 eura, istina 19 737,22 eura a nezaplatené poplatky, úroky za úver a úroky z omeškania po účinnosti odstúpenia 386,41 eura. Okresný súd nárok považoval za nedôvodný v časti, v ktorej si navrhovateľ uplatnil úroky vo výške 6,59 % ročne zo sumy 19 737,22 eura od 01. 05. 2014, preto v tomto výroku návrh navrhovateľa zamietol.

Odporcom 1/ až 3/ uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 20 163,23 eur, ako aj 5 % úrok z omeškania zo sumy 19 776,82 eur od 01. 05. 2014.

Vec okresný súd právne posúdil podľa ust. § 7 ods. 1, § 8 ods. 1, § 9 ods. 1 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení neskorších predpisov, podľa § 369 ods. 1, § 497 zákona č. 513/1991 Zb., Obchodný zákonník, v znení neskorších predpisov, ďalej podľa ust. § 546, § 548 ods. 1, § 52 ods. 1, § 53 ods. 4 písm. a) zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník, v znení neskorších predpisov. Pokiaľ ide o nárok navrhovateľa voči odporcom 2/ a 3/, rozhodol podľa § 548 ods. 1 Občianskeho zákonníka a o náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 3 OSP. Navrhovateľovi priznal plnú náhradu trov konania, hoci mal v konaní úspech len čiastočný, ale mal neúspech len v pomerne nepatnej časti.

Pokiaľ ide o zmluvné úroky, okresný súd v dôvodoch rozsudku uviedol, že tieto sú vždy splatné spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky a doba splatnosti úrokov za poskytnutie peňazí sa zhoduje s dobou splatnosti úveru. Celková suma úrokov musí byť zaplatená najneskôr do splatnosti dlžného zostatku úveru. Navrhovateľ, ako veriteľ, preto nebol oprávnený žiadať od odporcov zmluvné úroky aj po splatnosti úverovej istiny. Po vyhlásení celého úveru za splatný sa istina ďalej zmluvne neúročí, veriteľovi prislúchajú len úroky z omeškania, keďže do vrátenia peňažných prostriedkov prislúchajú úroky len v prípade vrátenia peňažných prostriedkov pred dobou splatnosti podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Veriteľ neposkytuje finančné prostriedky po lehote splatnosti, zmluvný úrok je vždy odplata za užívanie poskytnutej istiny do lehoty splatnosti a zmluvný úrok s poukazom na uvedené po vyhlásení celého úveru za splatný (tzv. spoplatnení) preto navrhovateľovi nemohol byť priznaný. Na uvedenom nič nemení ani dohoda účastníkov, nakoľko takáto je pre obchádzanie zákona podľa § 39 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 265 Obchodného zákonníka, absolútne neplatná.

O povinnosti odporcov 1/ až 3/ zaplatiť súdom priznanú istinu s príslušenstvom v splátkach okresný súd rozhodol podľa § 160 ods. 1 OSP.

Proti rozsudku okresného súdu podali v zákonnej odvolacej lehote odvolanie navrhovateľ a odporcovia 2/ a 3/.

Navrhovateľ v odvolaní tvrdil, že v zmysle § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka je dlžník od doby poskytnutia peňažných prostriedkov povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Dlžník je, teda, povinný s vrátením poskytnutého úveru zaplatiť aj dojednané úroky, a to do dňa úplného vrátenia poskytnutých prostriedkov. Z ustanovenia § 503 Obchodného zákonníka, podľa jeho názoru, nevyplýva zánik nároku na požadovanie úroku po momente splatnosti. Z tohto ustanovenia iba vyplýva, kedy treba platiť úroky, ktoré bolo treba zaplatiť v momente splatnosti zvyšku dlžných finančných prostriedkov. Nárok na požadovanie úrokov za poskytnutý úver možno odvodiť z analogického výkladu k ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak dlžník vráti peňažné prostriedky skôr než bolo dohodnuté, je povinný platiť úroky len do momentu vrátenia peňažných prostriedkov. Poukázal na čl. VII. bod 6 úverovej zmluvy, z ktorej právny vzťah medzi navrhovateľom a odporcami vznikol, v zmysle ktorej bolo dohodnuté, že odstúpením od zmluvy nezaniká právo veriteľa požadovať zmluvne dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia dlhu. Taktiež poukázal na to, že podľa § 53 ods. 1 OZ nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou zmluvné dojednanie, ktoré síce spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, avšak sa týka hlavného predmetu plnenia a je vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo bolo individuálne dojednané. Taktiež namietal výrok rozsudku okresného súdu, ktorým mu súd priznal úrok z omeškania iba zo sumy 19 737,22 eura, pričom navrhovateľ si uplatnil 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 19 776,82 eura od 01. 05. 2014 do zaplatenia. Suma 19 737,22 eur predstavovala istinu ku dňu odstúpenia od zmluvy, avšak nie celú dlžnú sumu. Rozsudok okresného súdu v napádanej časti žiadal zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odporcovia 2/ a 3/ v odvolaní namietali rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým sa uložila odporcom povinnosť zaplatiť navrhovateľovi súdom priznanú istinu s príslušenstvom z dôvodu, že absentuje spôsob, akým sa majú jednotliví odporcovia na úhrade záväzku podieľať, t. j. vo výroku chýba informácia, že sú povinní zaplatiť navrhovateľovi pohľadávku spoločne a nerozdielne a informácia, že

plnením jedného odporcu zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných odporcov. Namietali však aj platnosť samotnej úverovej zmluvy o medziúvere a stavebnom - spotrebiteľskom úvere uzatvorenej s navrhovateľom dňa 07. 09. 2011, v ktorej boli uvedení ako účastníci, avšak zmluva im nebola zo strany navrhovateľa pred podpisom predložená, aby sa mohli oboznámiť s jej obsahom. Nebola im vopred zaslaná, dokonca ani po jej podpise nedostali ani jedno jej vyhotovenie. S navrhovateľom, ako druhou zmluvnou stranou, ani so žiadnym jeho zástupcom, sa nikdy nestretli a neboli s obsahom zmluvy, s jej jednotlivými podmienkami, ani so svojimi povinnosťami nijakým spôsobom oboznámení. Súd nevyhodnotil dôkaz svedkyne Miriam Vozárovej, ktorá bola vypočutá na pojednávaní dňa 14. 10. 2014, a ktorá potvrdila, že bola zástupkyňou navrhovateľa vo veci sprostredkovania predmetného úveru pre odporkyňu 1/, a že ona mala ako obchodný zástupca navrhovateľa v kompetencii uzatvorenie zmluvy o medziúvere a stavebnom - spotrebiteľskom úvere a konať s odporcami 2/ a 3/ ako s osobami - spotrebiteľmi, ktorým z tejto zmluvy vyplýval ručiteľský záväzok. Jej svedeckou výpoveďou sa však nepotvrdilo, že sa s odporcami 2/ a 3/ niekedy stretla. O podmienkach svojho záväzku ako ručiteľov z úveru poskytnutého odporkyňou 1/ neboli nikdy nijakým spôsobom zo strany navrhovateľa informovaní. Tvrdili, že súd nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie, keď konštatoval, že odporcovia 2/ a 3/ mali možnosť sa so zmluvou oboznámiť, a to najneskôr pred jej podpisom na mestskom úrade. Je nemysliteľné, aby jednoduchí ľudia so základným vzdelaním neprichádzajúci do styku so žiadnymi právnymi aktmi dokázali preštudovať za pár minút pred úradníčkou na mestskom úrade overujúcou podpisy zmluvu so siedmimi husto popísanými stranami a zhodnotiť jej obsah. Odporkyňou 1/ a jej dcérou boli uvedení do omylu, že ručia za splnenie záväzku svojho syna, pričom navrhovateľ ani žiadny jeho zástupca neboli prítomní ako druhá zmluvná strana, aby toto tvrdenie vyvrátili a oboznámili odporcov 2/ a 3/, čo záväzok zrušenia obnáša a aké povinnosti z tohto záväzku pre nich vyplývajú. Namietali, teda, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 205 ods. 2 písm. d) OSP], a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f) OSP], keďže všetky ustanovenia predmetnej zmluvy voči odporcom 2/ a 3/ treba považovať za neplatné v zmysle § 53 ods. 5 OZ.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, odvolanie navrhovateľa a odporcov 2/ a 3/ prejednal viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa ust. § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania na prejednanie odvolania podľa ust. § 214 ods. 1, 2 OSP a rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na zaplatenie úrokov vo výške 6,59 % zo sumy 19 737,22 eur od 01. 05. 2014 potvrdil a vo zvyšku podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f), h) OSP zrušil a v tomto rozsahu vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konania z týchto dôvodov:

Spornými medzi účastníkmi konania ostali nasledovné otázky: Či sú odporcovia povinní zaplatiť navrhovateľovi dohodnuté úroky za úver, a to do času úplného vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov, alebo len do zosplatnenia pohľadávky, t. j. ku dňu 18. 10. 2013, ďalej, či majú byť navrhovateľovi priznané úroky z omeškania zo sumy 19 737,22 eur alebo zo sumy 19 776,82 eur (otázky nastolené navrhovateľom), ďalej, či povinnosť uhradiť navrhovateľovi súdom priznanú istinu s príslušenstvom postihuje všetkých troch odporcov alebo len odporcu 1/ a v prípade, že všetkých troch odporcov, či ich táto povinnosť postihuje spoločne a nerozdielne (otázky nastolené odporcami 2/ a 3).

Okresný súd návrh považoval za nedôvodný v časti, v ktorej si navrhovateľ uplatnil zaplatenie úroku vo výške 6,59 % ročne zo sumy 19 737,22 eur od 01. 05. 2014 do zaplatenia, pričom zároveň zaujal právny názor, že celková suma úrokov musí byť zaplatená najneskôr do splatnosti dlžného zostatku úveru. Navrhovateľ ako veriteľ nebol oprávnený žiadať od odporcov zmluvné úroky aj po splatnosti úverovej istiny. Po vyhlásení celého úveru za splatný sa istina ďalej zmluvne neúročí a veriteľovi prislúchajú len úroky z omeškania. S týmto právnym názorom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, navyše poukazuje na § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške a § 503 ods. 1 vetu prvú Obchodného zákonníka, podľa ktorého záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Aj pri § 502 ods. 1 vety prvej Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Nie je, teda, pravdivým tvrdenie navrhovateľa, že zo súdom aplikovaného ust. § 503 Obchodného zákonníka nevyplýva zánik nároku na požadovanie úroku po momente splatnosti pohľadávky. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého dlžník je oprávnený

vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Pokiaľ by sa malo použiť toto ustanovenie tak, ako to tvrdí navrhovateľ, analogicky z tohto ustanovenia vyplýva pravý opak toho, čo tvrdil navrhovateľ, a teda, že povinnosť dlžníka platiť dohodnutý úrok za úver zaniká až úplným vrátením poskytnutých finančných prostriedkov, keďže v zmysle uvedeného ustanovenia, ak dlžník vráti peňažné prostriedky skôr než bolo dohodnuté, je povinný platiť úroky len do momentu vrátenia peňažných prostriedkov. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. 06. 2015 sp. zn. 6Co/190/2014, v zmysle ktorého rozhodnutia, ak nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V tomto smere je, teda, právny záver okresného súdu správny, a preto pokiaľ okresný súd zamietol návrh na zaplatenie úroku vo výške 6,59 % ročne zo sumy 19 737,22 eur od 01. 05. 2014 do zaplatenia, je rozsudok okresného súdu správny a rozsudok v tomto výroku krajský súd potvrdil.

Neušlo ale pozornosti odvolacieho súdu, že navrhovateľ sa domáhal od odporcov 1/ až 3/ zaplatenia istiny 20 163,23 eur, ktorej súčasťou boli aj 6,59 % p. a. úroky od 19. 10. 2013 do 30. 04. 2014, celkove v sume 305,14 eur, a teda navrhovateľ sa domáhal uvedených úrokov taktiež po zosplatnení istiny ku dňu 18. 10. 2013. Okresný súd v rozpore so svojím vyššie uvedeným právnym názorom tieto úroky navrhovateľovi priznal a odporcom 1/ až 3/ uložil povinnosť ich navrhovateľovi zaplatiť. V tomto výroku preto odvolací súd považuje rozsudok okresného súdu za zmätočný, nejasný, nezrozumiteľný, pretože pokiaľ došlo k zosplatneniu pohľadávky 18. 10. 2013, nebol dôvod zamietnuť návrh navrhovateľa na zaplatenie úrokov až od 01. 05. 2014.

Taktiež okresný súd, pokiaľ rozhodol o priznaní navrhovateľovi úrokov z omeškania od 01. 05. 2014 zo sumy 19 737,22 eur napriek tomu, že navrhovateľ sa domáhal zaplatenia úrokov z omeškania zo sumy 19 776,82 eur, nie je zrejmé, či okresný súd, pokiaľ ide o rozdiel uvedených súm, návrh navrhovateľa zamietol alebo nie, pretože sice vo výroku rozsudku okresného súdu je uvedené, že v prevyšujúcej časti návrh zamietla, rozsudok ale v tejto časti neobsahuje žiadne odôvodnenie. Odvolací súd preto rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd priznal navrhovateľovi 5 % - né úroky z omeškania zo sumy 19 737,22 eur od 01. 05. 2014, zrušil a v tomto rozsahu vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Pokiaľ ide o odvolanie odporcov 2/ a 3/, ktorí namietali čiastočnú neplatnosť predmetnej zmluvy o medziúvere a stavebnom - spotrebnom úvere z toho dôvodu, že predmetná zmluva vo vzťahu k nim obsahuje neprijateľné podmienky, a že zmluva obsahuje ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť, a s ktorými sa nemali možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, odvolací súd sa stotožňuje so závermi okresného súdu uvedenými v dôvodoch rozhodnutia o tom, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že odporcovia 2/ a 3/ mali možnosť oboznámiť sa s ustanoveniami predmetnej zmluvy, neboli nikým pri podpisovaní zmluvy uvedení do omylu, že predmetnú zmluvu pred podpisom mali k dispozícii k nahliadnutiu, tá skutočnosť, že pri podpisovaní zmluvy z nej videli len poslednú stranu, nezapríčinil nikto iný, len samotní odporcovia 2/ a 3/, a preto na túto námietku odporcov 2/ a 3/ odvolací súd neprihliadol, resp. ju považoval za nedôvodnú. V tomto smere v ďalšom len poukazuje na dôvody rozsudku okresného súdu.

Odvolací súd nemohol akceptovať ani námietku odporcov 2/ a 3/, aby povinnosť uhradiť žalovanú pohľadávku s istinou bola uložená odporcom 1/ až 3/ spoločne a nerozdielne. Úprave ručenia v Občianskom zákonníku nezodpovedá taký výrok rozsudku, ktorý vyslovuje záväzok dlžníka a ručiteľa ako spoločný a nerozdielny. Občiansky zákonník obsahuje pri ručiteľskom záväzku osobitnú úpravu, ktorá určuje vzájomné vzťahy dlžníka a ručiteľa voči veriteľovi odchyľne od zásady oddeliteľnosti záväzku. Z hľadiska plnenia záväzku dlžníka voči veriteľovi dochádza však k rovnakej situácii, ktorá vzniká pri plnení záväzku niektorého zo solidárnych dlžníkov voči veriteľovi. Veriteľ nemôže dostať to isté plnenie dvakrát, od dlžníka i od ručiteľa. Vo výroku rozsudku, ktorý ukladá povinnosť dlžníkovi i ručiteľovi zaplatiť žalovanú pohľadávku tomu istému veriteľovi, u každého z nich však zo samostatného právneho dôvodu (u odporcu 1/ z dôvodu nezaplatenia žalovanej pohľadávky a u odporcov 2/ a 3/ z dôvodu ručenia), treba jasne vyjadriť, okrem iného, aj povahu záväzku, najmä z hľadiska toho, či sú dlžník a ručiteľ povinní plniť každý celú pohľadávku, a či s plnením pohľadávky jedným z nich zanikne povinnosť druhého. Vo výroku rozsudku musí byť preto povinnosť splniť dlh vyjadrená takým spôsobom, aby to

plne zodpovedalo vzťahu dlžníka a ručiteľa, ako aj vzťahu týchto dvoch zaviazaných voči veriteľovi. S povahou ručenia sa nezrovnáva, aby povinnosť dlžníka a povinnosť ručiteľa boli vo výroku rozsudku vyslovené bez určenia vzájomného vzťahu tak, ako keby išlo o oddelené záväzky. Takýto výrok by viedol k záveru, že ručiteľ aj dlžník zodpovedajú veriteľovi taktiež v delených sumách, ako je to vo vzťahu medzi viacerými dlžníkmi. Aby veriteľ nemohol byť uspokojený viackrát tým istým plnením, hoci jedného na základe plnenia z dlžoby a druhého na základe plnenia z ručiteľského vzťahu, musí súd v záujme určitosti výroku rozsudku vyjadriť povinnosť platiť všetkých troch odporcov zaplatiť veriteľovi tú istú sumu s tým, že plnením jedného z odporcov zaniká do výšky plnenia povinnosť druhého odporcu. Súčasne je pre úplnosť vyjadrenia a hmotnoprávných vzťahov medzi účastníkmi konania potrebné, aby súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že určitú sumu, ktorú vo výroku prisúdil spolu s príslušenstvom, je jeden z odporcov povinný zaplatiť ako dlžník veriteľa a druhý (v súdnej veci odporcovia 2/ a 3/) ako ručiteľ dlžníka (viď aj R 2/1975). Takýto výrok rozsudku je namieste aj v tom prípade, ak sa ho navrhovateľ nedomáhal v petite návrhu na začatie konania vzhľadom k tomu, že ide o právne posúdenie veci, ktoré vykonáva súd.

Vzhľadom k tomu, že prvostupňový súd sa v konaní nevysporiadal s tým, akým spôsobom má byť uložená povinnosť odporcom zaplatiť navrhovateľovi istinu s príslušenstvom a čiastočne pre nezrozumiteľnosť, nejasnosť a neodôvodnenie rozsudku okresného súdu, rozsudok okresného súdu, okrem výroku, ktorým okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na zaplatenie úrokov vo výške 6,59 % od 01. 05. 2014 zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania krajský súd, zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konania ako výrok závislý od rozhodnutia vo veci samej (§ 206 ods. 2 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne prvostupňový súd v novom rozhodnutí vo veci samej (§ 224 ods. 3 OSP).

Rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.